

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Ewa Śniegocka (spr.)

Sędzia SA – Marzena Miąskiewicz

Sędzia SA – Ewa Klimowicz- Przygódzka

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2011r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa S B i A B
prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą P S
B A B s.c.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

z dnia 26 kwietnia 2010 r., sygn. akt XVII AmE 72/09

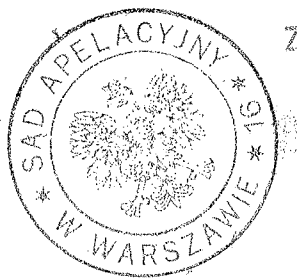
I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od S B i A B prowadzących
działalność gospodarczą pod nazwą P S B
A B s.c. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji

Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II nakazuje pobrać od S B i A B
prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą P S.
B A B s.c. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu
Okręgowego w Warszawie kwotę 100 zł (sto) tytułem nieuiszczonej
opłaty do apelacji.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam.
Sekretarz Sądowy

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 27 lutego 2009 roku nr OLB-451-5(6)/2008/2009/TD Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, iż S B i A B prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą S B , A B spółka cywilna , " z siedzibą w Ś naruszyli warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 12 sierpnia 2005r. nr w ten sposób, że na stacji paliw położonej w Ś wprowadzali do obrotu gaz skroplony (LPG) o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego — LPG i wymierzył przedsiębiorcom karę pieniężną w wysokości 2.000 zł.

Od decyzji tej powodowie wnieśli odwołanie, wnosząc o jej uchylenie w całości lub jej zmianę w części dotyczącej wymierzenia kary i ustalenie kary w wysokości 202,22 zł, ewentualnie dopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłego specjalisty w zakresie paliw ciekłych W i M

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie decyzji z dnia 12 sierpnia 2005 r. nr przedsiębiorcy S B i A B prowadzący działalność w formie spółki cywilnej uzyskali koncesję na obrót paliwami ciekłymi. Pismem z dnia 3 grudnia 2008 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił powodów o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia im kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - prawo energetyczne w związku z naruszeniem obowiązków wynikających z pkt 2.2.1 udzielonej przedsiębiorcom koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Zgodnie z powołanym postanowieniem koncesji, koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. Postępowanie administracyjne zostało wszczęte w związku z pismem Inspektora

Inspekcji Handlowej z dnia 20 listopada 2008 r. informującym o wynikach kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w dniu 25 lipca 2008 r. na eksploatowanej przez powodów stacji paliw, położonej w Ś przy ul. M . Podczas tejże kontroli pobrane zostały do badań laboratoryjnych dwie próbki gazu skroplonego (LPG), które zgodnie z art. 22 ust. 1. ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przekazano następnie do akredytowanego laboratorium J. S. H: P L laboratorium M: W rezultacie przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że oferowany przez powodów do sprzedaży gaz skroplony (LPG) nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG w zakresie działania korodującego na miedź. Wynik badania czynnika korodującego na miedź wskazywał klasę 2, podczas gdy zgodnie z wymaganiami jakościowymi określonymi w powołanych przepisach powinien spełniać parametry w klasie 1. Na wniosek powodów z dnia 11 sierpnia 2008r. próbka kontrolna przekazana została do badania przez Laboratorium Badawcze Ii F Ei i O: w W , gdzie stwierdzono, iż badana próbka nie spełnia wymagań rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG ze względu na przekroczoną dopuszczalną klasę korozji.

W dniu 28 sierpnia 2008r. wykonano powtórne badanie gazu skroplonego (LPG) pobranego na stacji paliw w Ś prowadzonej przez ww. przedsiębiorców i stwierdzono, że wprowadzili oni do obrotu gaz skroplony — LPG nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG ze względu na przekroczoną dopuszczalną klasę korozji. Sąd ustalił, że przedmiotowe paliwo przedsiębiorcy zakupili u dostawcy P P P Z , co zostało w trakcie kontroli wykazane fakturami VAT nr 4 z dnia 23 lipca 2008r. i z dnia 16 lipca 2008r. W trakcie kontroli powodowie przedstawili także aktualne świadectwo legalizacji odmierzacza paliw ciekłych, poprzez który prowadzona jest sprzedaż paliwa. S B w trakcie postępowania administracyjnego dodatkowo wskazał, że gaz jest odbierany od tego jedyne go dostawcy. Produkt jest przewożony transportem dostawcy i on jako przedsiębiorca nie ma żadnego wpływu na jakość dostarczanego paliwa. Nie potrafił wyjaśnić

przyczyn nieprawidłowości sprzedawanego przez niego gazu skroplonego. Na podstawie powyższych okoliczności Sąd ustalił, że powodowie nie przeprowadzali we własnym zakresie żadnych kontroli oferowanego towaru, działając jedynie w zaufaniu do dostawcy. Ponadto Sąd ustalił na podstawie informacji ze sprawozdania finansowego, że przychód przedsiębiorców za rok 2008 wyniósł 777.774,10 zł. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w dniu 27 lutego 2009 r. Prezes URE wydał decyzję, w której wymierzył powodom za naruszenie warunku 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi karę pieniężną w wysokości 2.000 zł, co stanowi — jak stwierdzono w sentencji decyzji - 0,026 % przychodu, osiągniętego przez powodów w 2008 r. z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. Sąd ustalił ponadto, iż toczyło się postępowanie karne o czyn z art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, które zakończyło się postanowieniem o jego umorzeniu wobec S
B

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Przystępując do rozpoznania odwołania należy, zdaniem Sądu Okręgowego, odnieść się do granic jego rozpoznania określonych przepisami dotyczącymi rozpoznawania spraw w postępowaniu z zakresu ochrony konkurencji. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu regulacji energetyki nie ogranicza się do kontroli zaskarżonego aktu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, lecz zmierza także do merytorycznego rozpoznania sprawy i jest postępowaniem pierwszoinstancyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 1998 r., I CKN 265/98, OSP 2000, nr 5, poz. 68 i z dnia 11 sierpnia 1999 r., I CKN 351/99, OSNC 2000, nr 3, poz. 47). Odwołanie lub zażalenie wszczynające to postępowanie jest zatem odpowiednikiem pozwu, a Sąd władny jest badać wszystkie zarzuty podniesione w odwołaniu.

Odwołanie, zdaniem Sądu, w części uznać należy za zasadne wobec naruszenia przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne. Zgodnie z przepisem art. 56 ust.1 pkt 12 prawa energetycznego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega warunków koncesji. W punkcie 2.2.1 koncesji nałożono na koncesjonariuszy obowiązek nie czynienia przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem.

Zarzuty podniesione w odwołaniu są częściowo niezasadne, gdyż w ocenie Sądu Okręgowego wyniki kontroli przeprowadzonej 25 lipca 2008 r. przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Lublinie dotyczące jakości gazu skroplonego oferowanego na stacji paliw powodów dawały podstawy do stwierdzenia naruszenia warunków określonych w pkt 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przedsiębiorcom przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 12 sierpnia 2005 r. poprzez wprowadzenie do obrotu na stacji powodów gazu skroplonego o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG. Należało przy tym wziąć pod uwagę, iż paliwo na stacji powodów było badane dwukrotnie, i w obu badaniach stwierdzono, że próbka gazu nie spełnia wymagań rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG ze względu na przekroczoną dopuszczalną klasę korozji. Wynik badania działania czynnika korodującego na miedź w obu badaniach wskazywał klasę 2, przy czym zgodnie z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu gaz skroplony LPG powinien mieć klasę 1. Nie jest w ocenie Sądu czynnikiem ekskulpującym okoliczność, iż powodowie korzystali z jednego profesjonalnego dostawcy paliwa i tym samym nie mieli wpływu na jego jakość. Słusznie pozwany zauważa, że na przedsiębiorcy ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom, tym bardziej, że nabywca końcowy paliwa nie ma możliwości jego kontroli. Pogląd taki wyrażony został przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 10 października 2008r. w sprawie XVII AmE 33/08, gdzie sąd stwierdził, że przedsiębiorca zobowiązany jest do takiej organizacji obrotu paliwami, aby wprowadzone przez niego do obrotu paliwo było jakości zgodnej z obowiązującymi przepisami. Z poglądem tym w całej rozciągłości należy się zgodzić. Skoro zatem obowiązek wynikający z pkt 2.2.1 polega na niewprowadzaniu do obrotu paliw ciekłych niewłaściwej jakości, niezależnie od tego, czy obrót ten ma charakter pierwotny czy wtórny, gdyż tak wynika z warunków koncesji, to jego naruszenie w wyniku obrotu wtórnego dokonanego przez koncesjonariuszy podlega karze w myśl przepisów prawa energetycznego. Dalsze rozważania dotyczą kwestii zawinienia w kontekście odpowiedzialności karnej powodów. Art. 56 ust 1 pkt 12 prawa stanowi, że karze

pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Koncesja udzielana jest przedsiębiorcom, tu wspólnikom spółki cywilnej, a więc profesjonalistom, którzy muszą wykazać się starannością w swej działalności, tak więc wina w kontekście tego przepisu może być określona nawet jako nieumyślna, w formie niedbalstwa, kiedy przedsiębiorcy, jako osoby o podwyższonych kwalifikacjach i standardach działania powinni byli i mogli przewidzieć następstwa swojej niedostatecznej staranności przy kontroli paliwa dostarczanego na ich stację. Jak sami zaś podnoszą, ich działanie oparte było na zaufaniu do certyfikowanego i wielokrotnego dostawcy i dalsza dystrybucja paliwa odbywała się bez kontroli z ich strony.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego właściwej jakości kontrolowanego paliwa w świetle wymagań wynikających z treści art. 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, to w ocenie sądu zarzut powodów jest nietrafny. Art. 3. cytowanej ustawy stanowi w ust 1, że paliwa transportowane, magazynowane, wprowadzane do obrotu oraz gromadzone w stacjach zakładowych powinny spełniać wymagania jakościowe określone dla danego paliwa, ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach. W ustępie 2 pkt 3 wskazano, iż minister właściwy do spraw gospodarki określi wymagania jakościowe dla gazu skroplonego (LPG) biorąc pod uwagę wartości parametrów jakościowych, określone w odpowiednich normach w tym zakresie. Normy zatem jakościowe paliwa zostały wskazane w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego — LPG, które stanowi wprost, iż paliwo musi w zakresie badania działania korodującego na miedź spełniać wymagania dla klasy 1. Powodowie nawet nie kwestionują wyników badania, a jedynie, iż w tym zakresie rozporządzenie jest niejednoznaczne, wynik uzyskiwany jest poprzez nieprecyzyjne badanie laboratoryjne, a zastosowane metody badawcze są w istocie procedurą, a nie wskaźnikiem jakości i brak jest normy określenia jej precyzji. Zdaniem powodów jest to metoda subiektywna, nie unormowana, zależna od osoby badającej i wzorca porównawczego, który nie jest znormalizowany. W przeciwieństwie jednak do twierdzeń powodów, jak wynika z treści przedmiotowego rozporządzenia poddane ono zostało notyfikacji w dniu 25 września 2006 r. pod numerem 2006/0514/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23

grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych. Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do twierdzenia, iż wydanie rozporządzenia nastąpiło z przekroczeniem delegacji ustawowej i do czasu niestwierdzenia tej okoliczności jego regulacje muszą być przestrzegane. Niewątpliwie przy tym paliwo badane było dwukrotnie przez dwa niezależne od siebie ośrodki badawcze i wyniki uzyskane w ten sposób były tożsame.

Na rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego wpływ miała wadliwość decyzji w jej wymiarze formalnym. W ocenie Sądu Okręgowego w zakresie dotyczącym sposobu wymierzenia kary rozstrzygnięcie Prezesa URE nie może się ostać. Mianowicie rozstrzygając o odpowiedzialności przedsiębiorców o naruszeniu warunków koncesji Prezes URE sformułował swoje rozstrzygnięcie wobec zarówno S B i A E ustalając wobec nich odrębnie, choć w jednym punkcie decyzji, iż prowadząc działalność jako wspólnicy spółki cywilnej naruszyli warunki udzielonej im koncesji. Jednakże wymierzając im karę jako przedsiębiorcom wymierzył ją łącznie wobec nich w wymiarze określonym granicami art. 56 ust 3 ustawy — prawo energetyczne i bez znaczenia jest w ocenie Sądu Okręgowego błąd co do jej wyliczenia procentowego wobec przychodu osiągniętego przez przedsiębiorców. Rozstrzygające znaczenie ma sama niedopuszczalność takiego rozwiązania w świetle przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej. W myśl przepisu art. 4 tej ustawy przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Oznacza to w ocenie Sądu Okręgowego, iż podmiotami odpowiedzialnymi na podstawie ustawy — prawo energetyczne mogą być tylko i wyłącznie wspólnicy spółki cywilnej odrębnie i indywidualnie. Odpowiedzialność ich jest ściśle zindywidualizowana i tym samym ewentualne wymierzenie kary może nastąpić wyłącznie wobec każdego nich odrębnie. Podzielić przy tym należy pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2008r. II GSK 6/08 dotyczący statusu spółki cywilnej, że na gruncie prawa cywilnego spółka cywilna nie jest podmiotem prawnym odrębnym od wspólników, lecz wielostronnym stosunkiem zobowiązaniowym łączącym wspólników. W literaturze i

orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że spółka cywilna nie ma osobowości prawnej ani zdolności prawnej w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 31 marca 1993r, III CZP 176/92, uchwała 7 sędziów SN z dnia 26 stycznia 1996r, III CZP 111/95, wyrok SN z 28 października 2003r, I CK 2001/02). W rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorcą nie jest spółka cywilna, lecz poszczególni jej wspólnicy. Spółki cywilne nie mają zdolności sądowej w postępowaniu sądowoadministracyjnym, a ponieważ przedsiębiorcami, zgodnie z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej są wspólnicy spółki cywilnej, to oni jako przedsiębiorcy, związani umową spółki cywilnej, mogą występować jako strona postępowania administracyjnego, a następnie jako strona postępowania sądowego. Pogląd powyższy utrwalony jest w orzecznictwie sądowo-administracyjnym (por. wyrok NSA z dnia 29 listopada 2005r, I OSK 106/06; wyrok NSA z dnia 28 marca 2008r, II GSK 5/08; wyrok NSA z dnia 15 maja 2008r, II GSK 115/08).

Wspólnicy spółki cywilnej pod nazwą S B , A B Spółka cywilna „ ” występują w obrocie prawnym jako odrębne podmioty i tym samym każdy z nich ma oddzielnie zdolność prawną w postępowaniu administracyjnym, w którego reżimie została im wymierzona kara pieniężna na podstawie art. 56 ustawy — prawo energetyczne. Sąd I instancji uznał, że jej wymierzenie było niedopuszczalne w tej formie, gdyż kontrolowana decyzja w zakresie wymierzenia kary wydana została w stosunku do podmiotu nie mającego zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych w postępowaniu administracyjnym. Powodowie co prawda w odwołaniu odnieśli się do tej okoliczności w jednym zdaniu, jednakże wskazali, że organ błędnie odniósł się w decyzji do stron w rozstrzygnięciu wymierzając karę mimo, iż powodowie są dwoma przedsiębiorcami w rozumieniu prawa. Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uchylił zaskarżoną decyzję i orzekł o kosztach procesu.

Od tego wyroku apelację złożył pozwany.

Zarzucił mu:

- naruszenie art. 864 kc poprzez jego niezastosowanie,
- naruszenie art. 56 ust 1 pkt 12 oraz ust 3 i ust 6 ustawy Prawo energetyczne przez niewłaściwe ich zastosowanie,

- ewentualnie naruszenie art. 4 ust 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przez jego niewłaściwą interpretację.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

S   B   i A   B   jako wspólnicy spółki cywilnej są odpowiedzialni solidarnie za jej zobowiązania (art. 864 kc). Solidarność ta obejmuje wszystkie zobowiązania spółki, także te spoza zakresu uregulowań prawa cywilnego, o ile oczywiście stosowne ustawy nie stanowią inaczej (tak jest np. w przypadku zaległości podatkowych – art. 115 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r Ordynacja podatkowa). W komentarzu do art. 864 kc (Gawlik Zdzisław, Janiak Andrzej, Kidyba Andrzej, Kopaczyńska-Pieczniak Katarzyna, Kozieł Grzegorz, Niezbecka Elżbieta, Sokołowski Tomasz) stwierdzono, że: *„Pojęcie **„zobowiązania spółki”** stanowi pewne uproszczenie i obejmuje te wszystkie zobowiązania, których podmiotami są łącznie wszyscy wspólnicy i które powstały po ich stronie na skutek tego, że są wspólnikami spółki cywilnej. Są to więc zobowiązania powstałe w zakresie czy w związku z działalnością wspólników w ramach spółki, a więc podejmowaną dla osiągnięcia wspólnego celu.”*, zaś R. Uliasz w swym komentarzu do art. 864 kc napisał: *„Zobowiązania spółki”, o których mowa w omawianym przepisie, to w istocie wspólne zobowiązania wszystkich wspólników, obciążające ich na zasadzie solidarności.”*

Niezależnie więc od tego, czy zobowiązanie do uiszczenia kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa URE jest zobowiązaniem publicznoprawnym, czy karno-administracyjnym, to podlega ono reżimowi z art. 864 kc.

Wspólnicy spółki cywilnej nie mogą zasłaniać się nieznajomością prawa; skoro zawiazali taką spółkę, to powinni znać zasady regulujące jej działanie, a więc także, a może przede wszystkim, reguły odpowiedzialności za zobowiązania takiej spółki (jej wspólników) przewidziane w art. 864 kc.

W orzeczeniu VI A Ca 981/08 z 31.03.2009r Sąd Apelacyjny w Warszawie w podobnej sytuacji zakwestionowania formalnej prawidłowości decyzji stwierdził, że: „W ocenie Sądu Apelacyjnego słusznie także wywodzi skarżący, że sporna decyzja de facto nie była obarczona wytkniętym jej przez Sąd Okręgowy błędem formalnym. Umknęło uwadze Sądu, iż w świetle art. 107 § 1 kpa decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niego odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji, a decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi, a wszystkie te elementy stanowią niezbędne, integralne składniki decyzji, jako całości. Skoro zatem decyzja Prezesa URE z dnia 31 maja 2007r zawiera umieszczone pod treścią rozstrzygnięcia stwierdzenie, że zapada ona po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej „przedsiębiorcom – Pani Grażynie Zachoszcz i Panu Mirosławowi Zachoszcz prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą „BISS” Przedsiębiorstwo Wielobranżowe z siedzibą w Połczynie Zdroju przy ul. Młynarskiej 11 a (zwanym dalej „Przedsiębiorcą)”, nie sposób podzielić oceny Sądu Okręgowego, iż pozwany nie zastosował tu podwójnej identyfikacji jej adresatów, wymaganej z uwagi na specyfikę podmiotową przedsiębiorców będących współnikami spółki cywilnej wynikającą z treści art. 4 ust 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U.07.155.1095 ze zmianami). Wbrew ocenie Sądu Okręgowego, przyjęta w art. 107 § 1 kpa koncepcja decyzji administracyjnej jako całości, której integralnymi częściami są wymienione w tym przepisie elementy, wyklucza uznanie, że po uprzednim wyczerpującym oznaczeniu adresatów decyzji, także w treści rozstrzygnięcia winna być przytoczona cała ich podwójna identyfikacja. Zastosowany przez pozwanego zabieg techniczny polegający na wyjaśnieniu, że będą oni w dalszej części decyzji zwani „Przedsiębiorcą” w sposób wystarczający pozwala zidentyfikować osoby, do których odnoszą się oba punkty rozstrzygnięcia oraz jego uzasadnienie faktyczne i prawne. Prawidłowe określenie w spornej decyzji, że jej adresatem są powodowie jako przedsiębiorcy prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki

cywilnej „BİSS” Przedsiębiorstwo Wielobranżowe z siedzibą w Połczynie Zdroju, pozwala równocześnie na jednoznaczne ustalenie, że tym właśnie przedsiębiorcom wymierzono karę pieniężną wymienioną w jej punkcie 2. W świetle natomiast art. 864 kc regulującego charakter odpowiedzialności wspólników spółki cywilnej za jej zobowiązania nie budzi wątpliwości, iż niezależnie od wewnętrznych stosunków w ramach spółki i sposobu wzajemnego rozliczania się, odpowiedzialność wspólników za zobowiązania publiczno prawne (a do takich zobowiązań należy kara wymierzana przez Prezesa URE) ma charakter obiektywny, niezależny od zawinienia i jest solidarna (patrz także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 19 października 2007r wydany w sprawie I SA/01 182/06 (Jur.Podat. 2008/1/93). Wbrew więc ocenie Sądu Okręgowego sporna decyzja sformułowana jest w sposób dostatecznie określający podmioty, na które nałożono obowiązek wynikający z jej treści, jak i pozwalający na jej skuteczne wykonanie.”

W decyzji będącej przedmiotem rozstrzygania w niniejszej sprawie również zamieszczono stwierdzenie „po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Panu S B i Pani A B prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą S E , A B spółka cywilna , ” z siedzibą w Ś , ul. M ..”, w pkt 1 decyzji orzeczono, „że Pan S B i Pani A B prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą S B , A B spółka cywilna , ” z siedzibą w Ś , ul. M (zwani dalej „Przedsiębiorcami”) naruszyli warunek 2.2.1 koncesji...”, a w pkt 2 decyzji orzeczono: „...wymierzam Przedsiębiorcom karę pieniężną w wysokości...”

Rozważania Sądu Apelacyjnego ze sprawy VI A Ca 981/08 odnoszą się zatem w pełni także do niniejszej sprawy, choć oznaczenie zastosowane w decyzji z 27 lutego 2009r jest nieco inne. Zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakwestionował zarówno sformułowanie decyzji, od której odwołanie rozpoznawane było w sprawie VI A Ca 981/08, jak i odmienne sformułowanie zastosowane w decyzji, od której odwołanie rozpoznawane jest obecnie. W ocenie Sądu Apelacyjnego zastrzeżenia Sądu Okręgowego nie są jednak zasadne. Decyzja powinna być przede wszystkim sformułowana w sposób nie pozostawiający żadnych wątpliwości co do jej rozstrzygnięcia – zarówno w zakresie przedmiotowym, jak i podmiotowym. W niniejszym przypadku nie może być

najmniejszych wątpliwości, iż kara w wysokości 2.000 zł została wymierzona łącznie obu przedsiębiorcom jako wspólnikom spółki cywilnej, co jasno wynika z treści decyzji. Tego rodzaju rozstrzygnięcie jest także wynikiem praktycznego podejścia do sprawy – kontrola była przeprowadzana na stacji paliw prowadzonej faktycznie przez wspólników spółki cywilnej i niemożliwym było ustalenie, który ze wspólników ponosi odpowiedzialność za złą jakość paliwa. Kara pieniężna została wymierzona przedsiębiorcom wspólnie, są oni solidarnie odpowiedzialni za jej uregulowanie (art. 864 kc). Spółka cywilna posiada majątek wspólny, którego podziału nie można żądać w czasie trwania spółki (art. 863 § 2 kc). Z tego właśnie majątku winna być zapłacona kara pieniężna nałożona przez Prezesa URE, bowiem dochód uzyskany przez spółkę był podstawą do naliczenia kary. Skarb Państwa może domagać się zapłacenia tej kary od jednego ze wspólników bądź od każdego z nich; będzie zaspokojony w przypadku uiszczenia na jego rzecz kwoty 2.000 zł, zaś sposób rozliczenia wspólników jest dla uprawnionego kwestią obojętną.

Należność Skarbu Państwa wynosi 2.000 zł, a za jej zapłacenie odpowiedzialni są solidarnie wspólnicy spółki cywilnej S B i A B. Tego rodzaju odpowiedzialność statuuje przepis art. 864 kc, co do którego słusznie zarzuca apelujący, iż Sąd Okręgowy nie wziął go pod uwagę.

Dodatkowo należy zauważyć, iż koncesja została udzielona łącznie A B i S B przy uwzględnieniu okoliczności, iż prowadzą oni wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się także do merytorycznych zarzutów odwołania i uznał je za niesłuszne („... w ocenie Sądu Okręgowego wyniku kontroli przeprowadzonej 25 lipca 2008r przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Lublinie dotyczące jakości gazu skroplonego oferowanego na stacji paliw powodów dawały podstawy do stwierdzenia naruszenia warunków określonych w pkt 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi...”, „...skoro zatem obowiązek wynikający z pkt 2.2.1 polega na niewprowadzaniu do obrotu paliw ciekłych niewłaściwej jakości [...] to jego naruszenie [...] podlega karze w myśl przepisów prawa energetycznego.” i dalej „Koncesja udzielana jest przedsiębiorcom, tu wspólnikom spółki cywilnej, a więc profesjonalistom, którzy muszą wykazać się podwyższoną starannością w przypadku spełnienia wymagań wynikających z koncesji, tak więc wina w kontekście tego przepisu może być określona nawet jako nieumyślna, w formie niedbalstwa, kiedy

przedsiębiorcy jako osoby o podwyższonych kwalifikacjach i standardach działania powinni byli i mogli przewidzieć następstwa swojej niedostatecznej staranności przy kontroli paliwa dostarczanego na ich stację.”) Wnioski Sądu Okręgowego w tym zakresie nie zostały podważone, a nawet nie podjęto próby ich obalenia (apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył jedynie – co zrozumiałe – Prezes URE, zaś argumenty przytoczone w odpowiedzi na apelację nie mogą stanowić podstawy wzruszenia wyroku i orzeczenia sądu odwoławczego). Należy zatem uznać, iż wnioski te nie budzące wątpliwości Sądu Apelacyjnego pozostały aktualne.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku na mocy art. 386 § 1 kpc postanawiając o kosztach na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy